

01

Veus .

ALBERT ROSSELL

albert.rossell@periodistes.org

Alguna cosa s'està movent

"El discurs oficial del nacionalisme espanyol no es recolza en un procés modernitzador fort, atractiu i eficient, amb capacitat de crear consens a l'entorn d'un projecte de futur millor, sinó que la identitat nacional espanyola es donava ja per existent, amb la qual cosa predominava la visió nostàlgica, reclosa en l'exaltació del passat, dels més conservadors". Així parla en Borja de Riquer, en el seu llibre 'Identitats contemporànies: Catalunya i Espanya', referint-se al fracàs de la creació d'una Espanya unitària al segle XIX, "una nació identificada bàsicament amb la història, la llengua i la cultura de Castella".

I hi afegim: "Per tal de reeixir [el discurs del nacionalisme espanyol] en una societat tan evolucionada i modernitzada com la catalana, el projecte identitari espanyol, en primer lloc, hauria d'haver estat considerat com a propi per bona part dels catalans, és a dir, els hauria d'haver fet sentir participants en la seva construcció".

Així doncs, el problema ve de lluny i probablement de molt més enllà del que apunta l'historiador. L'empenta de Catalunya sempre ha estat aturada pels interessos d'una Espanya que mira en una altra direcció, que té altres interessos i prioritats i que menyspreja els reclams i necessitats del nostre país. I és que Espanya necessita afeblir Catalunya per anivellar tot l'Estat.

Temps enrere quedava el consol de creure que Catalunya era el motor econòmic d'Espanya, que érem un país més avançat i modern. Ara, ni això. Espanya recupera el temps perdut i es modernitza silenciosament mentre les infraestructures i els equipaments catalans queden obsolets. Catalunya frega el col·lapse i no arriben prou diners perquè la presa de decisions és lluny d'aquí. Les decisions de Madrid fan que la capital de l'Estat cada vegada es distanciï més de Barcelona com a primera ciutat i que València hagi retallat distàncies respecte la capital catalana. Els partits polítics catalans no saben o no poden fer res amb les actuals 'regles del joc'.

Tot plegat crea un caldo de cultiu i un replegament catalanista capaç de mobilitzar la societat civil fins al punt de convocar una onada de consultes independentistes arreu de Catalunya. Alguna cosa s'està movent. Alguns infravaloraran aquests actes de democràcia madura amb l'argument que els referèndums no són vinculants. Diran que no porten enlloc. Que la participació és baixa (a la jornada del 25 d'abril, un 20% de mitjana a Catalunya; a l'Anoia va oscil·lar entre el 23,3% d'Igualada i el 55,6% de Sant Martí de Sesgueioles). ¿És que les eleccions i consultes a les que hem tingut dret fins ara s'han caracteritzat per una alta participació?

«L'empenta de Catalunya sempre ha estat aturada pels interessos d'una Espanya que mira en una altra direcció, que té altres interessos i prioritats i que menyspreja els reclams i necessitats del nostre país. I és que Espanya necessita afeblir Catalunya per anivellar tot l'Estat.»

Mentre als que els engresca la independència van anar a votar en massa, els que en passen o no hi estan d'acord es van quedar a casa. Tant de bo aquesta tendència segueixi així quan la consulta es faci a Barcelona, el 10 d'abril de l'any que ve. Si en aquella votació el "sí" triomfa d'una manera tan aclaparadora, la notícia tindrà tal ressò internacional que farà que Europa ens miri amb uns altres ulls.

A partir d'aleshores, les decisions de Madrid que afectin Catalunya s'hauran de prendre amb més cautela. Qualsevol rajolinet (per exemple, una sentència del Tribunal Constitucional que escapci l'Estatut) podrà fer vessar el got i incrementar el sentiment nacionalista català de manera que no hi hagi retorn possible.

Ara bé, la independència mai serà possible si no s'entén la Catalunya real d'avui en dia. El projecte ha de ser integrador i comptar amb tothom, sense que importin els orígens i costums de les persones, ni la llengua materna o els idiomes que parlen ara. El discurs nacionalista de la llengua, la cultura i la història passada no ha arrelat. Ha comès el mateix error que l'apuntat al principi de l'article. El nou discurs ha de saber dibuixar un futur millor i més pròsper per a tothom. Ho explica molt bé la Patricia Gabancho en una de les seves entrevistes de ficció al llibre 'Crònica de la independència'. L'actual situació ens priva d'un major desenvolupament econòmic i, per tant, condiciona el futur dels nostres fills. El darrer requisit és que la transició sigui pacífica, serena i es faci amb naturalitat. Les eventuais ferides que es puguin obrir s'han de poder guarir de seguida, perquè Espanya sempre serà un país germà.

ERIC JUNYENT

Sentit

Devorant oxigen, cercant "sentit", encara que entre novel·lesc i un tant presumptuós, a vegades resulta certament gratificant fer ús de cert posat existencialista i deixar-se anar en un acte de verb reflexiu i irrefrenable. I així, entre divagació i curiositat sobre el que ens envolta, a voltes hom pot accedir o trobar algun que d'altre paratge encara verge, alguna idea revolucionària, o fins i tot, algun d'aquells pessics de temps on tot sembla confluir en una especial sensació de trempera anímica, un estat pseudomístic on

la pròpia individualitat apareix com a original, coherent i certa.

I quin és l'objectiu de tant consum d'oxigen sinó el trobar "un sentit a la vida". I és que, com deia algú, "mai es va tan lluny com quan no se sap on es va". Així doncs, personalment no crec que la vida sigui una qüestió de distància recorreguda, de quilòmetres transitats sinó justament quelcom molt proper a la "gestió de ruta", és a dir, a la capacitat de traçar sobre un mateix

Donar sentit a la vida és traçar una línia imaginària entre passat, present i futur, quelcom que ens ajudi a entendre qui som, qui volem ser.

unes coordenades de viatge on orígens, destins, parades d'avitallament i altres punts d'interès posseeixin algun tipus d'ordenació, certa lògica, cert interès, vaja, quelcom fet a mida, "personal i intransferible", el firmant expressa...

Això mateix, "de puño y letra", donar un sentit a la vida és traçar una línia imaginària entre passat, present i futur, quelcom que ens ajudi a entendre qui som, qui volem ser. És aconseguir que la pròpia atenció esdevingui aquella eina de precisió capaç de discernir entre el que importa i el que no, i, per tant, deixar de perdre el temps en arbitrarietats. És fer-se propi un reducte de llibertat, un espai on les regles, els algorismes i els peatges també empenyin en la mateixa direcció. No sé, intuïtivament, "trobar un sentit a la vida", amb independència de quin, és quelcom que permet que sentiments, pensaments, paraules i fets esdevinguin una sola cosa, un sol rostre.